І дожидаю, скорбний до одчаю.
Осінній вітер б’є в моє вікно листками
І навіває жах і безграничний сум.
А я схилив чоло над сірими картками
Й відчитую стрічки моїх забутих дум.
Ох, скільки тут надій поховано зарання,
Який брильянт чуття заковано в слова!
Чи зрозумієш ти мої гіркі страждання?
Об шиби б’ють листки і пугає сова…
А з пітьми, як опир, іронія виходить
І цідить гірко крізь затиснені уста:
Ой блазню! Ти не знав, що по весні приходить
Душливий літній жар і осінь та сльота?..